

Boltocska

Két vigéc összeül a Royal-Kávéházban, vitatkoznak, alkuszna, öt percig, vesznek, eladnak, lezveletnek — és megkeresnek luszper koronát. Egy elegáns faisen. kivászt semmilházi bemegy valamelyik mintériumbá és sutflog öt percig a kámpánzózt ajtó mögött és mire kijön, megkeresett százezret. Egy kereskedő jól eldugta az árufát és keresett, egy földesurnak nagy termésc volt és nem tudta hova tenni a pénzt, egy banknak eszébe jut valami és milliókat keres.

Mindenki keres. Folyik, árad a pénz. A felhőkig emel kávéházi kabiceket, detail ügymőköknök számozatlan fiaskerjük van, akik kártyából éltek ma, jobban éltek, a maitressek járandóság fizzeres. Szakad a pénz, a zöld bankó. Aztán valahol megreked ez a bőség. A tanároknál, bíróknál, az állam hivatalnokainál elkezdődik a nyomorúság. A gyerek nem tud kimenni, nincs cipője, az ur nem szávarozik, reggel nincs tej, délfben nincs lusz, az arcokat fakón fogja be az éhség. Irtozatos a középső osztály fojtott soká titkolt, aztán borzasztón kidertült szégyensége. Am mi tegnap egy kereskedőt is látunk, aki szegény. Valami égre kiáltó, meggható és naiv nyomort.

A bolt egy az aszfalt szélére terített kis keszkenő volt. A keszkenőn piramisba rakva néhány ütött-kopott, szomorú barack szőgyenkezet. Ez volt az egész kereskedés. A vállalkozó, aki a barackok mögött guggolt a földön, véna-asszony volt, sovány, barna és ráncos mint a boralma. Ült mozdulatlanul, minni a mumia. Vevője nem akadt, bizony a szerencsétlennek nem nagyon csábító volt az árja. Senki meg nem állt előtte, pedig dél volt, a legnagyobb forgalom. Szédítő villamos csepengetés, por, füst, szakadgálás, a rikkancsok ordítása. Végre egy kőlyök tárgyalni kezdett a boltossal. Az anyóka pisztogott, nem tudott felelni, mintha beszélni radt volna a szája. A gyerek röhögött rajta, otthagya. Ekkor az anyó, hogy valami reklámnál csináljon a hofmijának, könyvjuttatva aszott kezét és kergetni kezdte a fogyekeket a barackjairól.

Benne a legnagyobb esztetőségben, délfben, gyűmölcskényben nem tudott üzletet csinálni. Csak ült, ült, luszvort a napfényben. Aztán valahol a földön egy darabka kenyérvajpat látott meg. Peltápaszkodott, odatolyogott, főtemelke, a szájaiba vette. Elbédelt a vértasszony a nagy háborús korjankurában.

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Boltocska*

Forrás: *Déli Hirlap*

Bp.

(Hely)

1918. IX. 24.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Oszttályozás

Tárgy

381.631

Hely

ldő

"1918"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi háziyomda 1918